

Arrest

nr. 277 859 van 26 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 5 augustus 2021 en verzoekt op 15 september 2021 voor een derde keer om internationale bescherming. Op 28 april 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 mei 2022 aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit en afkomstig uit Lubonjë, Vlorë. U bent ongehuwd.

Op 13 april 2009 schoot u bij u thuis in Vlorë op uw vader, uw moeder, uw neef J.L. en uw jeugdvriend B.X. Uw vader en B. lieten hierbij het leven. Uw moeder en neef waren zwaargewond. U herinnert zich niets van de feiten. Het enige dat u weet is dat u toen stomdronken was thuisgekomen na een avondje stappen, na de feiten in slaap bent gevallen en de volgende dag door de politie werd wakker geschud en gearresteerd. U beschouwt deze gebeurtenis als een ongeluk dat nooit had mogen gebeuren. Sindsdien zijn u en uw familie in een bloedwraakconflict verwickeld met de families X. en L. U werd op 22 juli 2009 voor deze feiten door de rechtbank van eerste aanleg van Vlorë veroordeeld tot een gevangenisstraf van 23 jaar die uiteindelijk herleid werd tot 14 jaar. U vond dit in uw ogen een te zware en onterechte veroordeling. De feiten waren immers niet opzettelijk maar per ongeluk gepleegd. Dit zijn verzachtende omstandigheden waarmee rekening zou moeten gehouden zijn bij de inbeschuldigingstelling en strafmaat. Het zou in uw ogen juist zijn geweest moest u voor onopzettelijke of onvrijwillige poging tot moord of doodslag zijn veroordeeld. Hiervoor geldt een maximumgevangenisstraf van 5 jaar in Albanië. Dit vonnis in eerste aanleg werd op 9 november 2010 bevestigd door het hof van beroep van Vlorë. Het beroep dat u hiertegen indiende bij het hooggerechtshof werd op 8 november 2012 afgewezen.

Nadat u in de gevangenis was terechtgekomen is uw familie uitgeweken naar het dorp Lezhan (regio Vlorë) waar een oom van u woonde, om daar ingevolge het bloedwraakconflict opgesloten te leven.

In 2015 werd uw broer D.L. (O.V. x.xxx.xxx) in het onderbeen geschoten bij een wraakpoging. Jullie verdenken de tegenpartij in dit bloedwraakconflict achter deze feiten te zitten. Ingegeven door de bloedwraakvete en deze gebeurtenis verliet uw broer D.L. nog in 2015 samen met zijn gezin Albanië en kwam naar België. Op 25 maart 2015 dienden uw broer D. en zijn echtgenote K/L/ (O.V. x.xxx.xxx) in België een eerste verzoek om internationale bescherming. Zij baseerden zich in hun verzoek op het bloedwraakconflict met de familie van B.X. ingezet na de feiten gepleegd door u in april 2009. In dit verzoek nam het Commissariaat-generaal op 21 december 2015 een weigeringsbeslissing omdat er bezwaarlijk gesproken kon worden van een bloedwraak (Albanees: 'gjakmarrja'), er ernstig kon getwijfeld worden aan de door hen aangehaalde directe vluchtaanleiding uit Albanië, met name dat op 15 maart 2015 twee gemaskerde mannen in een wagen D. hadden pogen te ontvoeren, en omdat zij niet aannemelijk hadden gemaakt over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië te beschikken. Op 19 januari 2016 dienden zij tegen deze weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 25 mei 2016 de beslissing van het Commissariaat-generaal integraal bevestigde. Op 1 augustus 2016 dienden zij in België een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij zij zich integraal beriepen op de motieven zoals uiteengezet tijdens hun eerste verzoek. Zij verklaarden opnieuw te vrezen door de families X. en L. vermoord te worden en dit in het kader van een bloedwraakconflict met beide families. Aangezien zij geen elementen aanbrachten die een ander licht konden werpen op de uitkomst van hun eerste verzoek, werd hun tweede verzoek op 31 augustus 2016 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal. Hun beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 3 november 2016 verworpen. Op 16 december 2016 dienden zij een derde verzoek in. Zij beriepen zich in het kader van hun derde verzoek nog steeds op de motieven zoals uiteengezet in het kader van hun eerste verzoek en herhaalden de families X. en L. te vrezen. D. voegde hier toen nog aan toe op 25 november 2014 door onbekenden op straat in Albanië te zijn beschoten. Hij diende naar aanleiding hiervan geen klacht in bij de politie. Dit verzoek nam het Commissariaat-generaal op 6 januari 2017 niet in overweging, omdat hij zich louter beperkte tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden had uiteengezet en omdat hij niet aangetoond had dat hij geen aanspraak kon maken op nationale bescherming. Naar aanleiding van de beschieting waarvan hij het slachtoffer werd, had hij immers geen klacht ingediend. Zijn beroep hiertegen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Intussen verlieten in 2018 ook eerst uw moeder S.L. (O.V. x.xxx.xxx) en vervolgens uw broer E.L. (O.V. x.xxx.xxx) Albanië.

Op 9 maart 2018 verzocht uw broer D. samen met zijn echtgenote een vierde keer om internationale bescherming in België. Uw moeder diende diezelfde dag voor het eerst in België een verzoek om internationale bescherming in. D. herhaalde andermaal in dit verzoek dat de families X. en L. op wraak belust zijn. Dit vernam hij via zijn tante, de zus van zijn moeder, die dit in november 2017 aan zijn moeder verteld had. Verder verwees D. nog naar een incident in april 2018 in Tirana toen een jongen, die in een bloedvete was verwickeld, werd gedood en dit korte tijd nadat hij door de Zweedse autoriteiten naar Albanië werd teruggestuurd. Hieruit leidde hij af dat mensen die in een bloedwraakconflict verwickeld zijn

in Albanië niet beschermd worden. Hij legde bijkomend tevens een aantal documenten neer. In het kader van dit verzoek werd op 2 mei 2018 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Er werd immers vastgesteld dat hij zich wederom steunde op de motieven die hij naar aanleiding van eerdere verzoeken had uiteengezet en in het kader van dit vierde verzoek geen nieuwe elementen had aangehaald die deze eerdere beoordelingen kunnen wijzigen. Zijn beroep tegen deze beslissing werd op 6 december 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Het verzoek van uw moeder Sofie, die zich eveneens steunde op deze bloedwraakkwestie met beide families werd op 2 mei 2018 door het Commissariaat-generaal kennelijk ongegrond bevonden. Hierbij werd eveneens besloten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door haar ingeroepen bloedwraak. Daarnaast had ook zij niet aannemelijk gemaakt over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië te beschikken. Haar beroep tegen deze beslissing werd op 25 januari 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Ondertussen diende ook uw broer E.L. (O.V. x.xxx.xxx) op 3 oktober 2018 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hierin werd door het Commissariaat-generaal op 1 maart 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Ook hierin werd besloten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan zijn bewering geïllustreerd te worden door de families X. en L. in het kader van twee bloedwraakvetes naar aanleiding van de gebeurtenissen van 13 april 2009. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 2 september 2019 integraal bevestigd. U zat uiteindelijk tien jaar, zeven maanden en acht dagen in de gevangenis in Albanië. Omwille van goed gedrag en een afgekondigde amnestieregeling kwam u eerder vrij. Op 23 november 2019 werd u vrijgelaten.

Uw neef L.L. (O.V. x.xxx.xxx) ontfermde zich over u na uw vrijlating. U kreeg bij hem in Vlorë onderdak aangeboden. Op 12 december 2019 ging u in Vlorë samen met deze neef op het politiecommissariaat uw paspoort afhalen. Op de terugweg naar huis werden jullie door een auto met hierin twee onbekenden tegengehouden. De persoon op de passagierszetel laadde zijn wapen en zei tegen de chauffeur: "zij zijn het". Hierop liepen u en uw neef weg. Jullie verscholen zich op een bouwwerf in de buurt waar jullie enkele uren doorbrachten. Vervolgens zijn jullie van daar vertrokken naar een reisagentschap in Vlorë om (vliegtuig)tickets voor het buitenland te boeken. Jullie namen nog dezelfde dag vanuit Vlorë de bus naar Tirana en de dag erna verlieten jullie per vliegtuig Albanië en kwamen naar België. U bent ervan overtuigd dat de politie van Vlorë uw belagers toen getipt heeft. Hoe zouden uw belagers anders te weten zijn gekomen dat u daar was. U had het politiecommissariaat net verlaten toen ze u begonnen te volgen. U bent er tevens van overtuigd dat deze gebeurtenis verband houdt met het bloedwraakconflict waarin u verwikkeld bent. U heeft immers nooit enige andere problemen gekend.

Omdat u en uw neef L. bij aankomst in België niet in orde bleken met de binnenkomstvoorwaarden werd jullie de toegang tot het grondgebied geweigerd en werd er beslist jullie vast te houden. U diende hier samen met L. op 16 december 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U besloot evenwel op 18 december 2019 om afstand te doen van dit verzoek en vrijwillig terug te keren naar Albanië. Na acht dagen hier in België in een gesloten centrum voor illegalen te hebben verbleven, keerde u in de periode 21 tot 23 december 2019 samen met deze neef terug naar Albanië. Op 24 december 2019 verliet u opnieuw Albanië en reisde naar Italië. Na twee dagen in Italië kwam u opnieuw met diezelfde neef naar België. Op 17 januari 2020 dienden u en uw neef L.L. in België een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 februari 2020 dienden uw broer D. en zijn echtgenote in België een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Andermaal beriepen zij zich op hetzelfde bloedwraakconflict, waarbij zij tevens aangaven dat u en uw neef L. ondertussen in België waren aangekomen en hier een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Hierbij werd verwezen ze naar het schietincident in december 2019 in Vlorë waarbij u en L. werden geïllustreerd. Ter ondersteuning van zijn vrees voor bloedwraak legde uw broer twee documenten van de politie van Vlorë en de gevangenis Peqin neer. Op 4 mei 2020 werd door het Commissariaat-generaal hierin andermaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Er werd wederom vastgesteld dat hij zich steunde op de motieven die hij naar aanleiding van eerdere verzoeken had uiteengezet en in het kader van dit vijfde verzoek geen nieuwe elementen had aangehaald die deze eerdere beoordelingen kunnen wijzigen. Andermaal werd hierin gewezen op het ongeloofwaardig karakter van de bloedwraak en beschermingsmogelijkheden aanwezig in Albanië. Het beroep hiertegen ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 17 december 2020 verworpen.

Op 11 februari 2020 dienden uw moeder S. en uw andere broer, E., in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook zij beriepen zich in hun tweede verzoek opnieuw op deze bloedwraak. Op 4 mei 2020 nam het Commissariaat-generaal hierin een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het beroep van uw moeder S. tegen deze beslissing werd op 27 augustus 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Het cassatieberoep dat zij vervolgens indiende bij de Raad van State werd op 19 oktober 2020 verworpen. Het beroep dat uw neef E. tegen deze beslissing indiende werd op 17 december 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Het ging ondertussen op mentaal vlak niet goed met u in het opvangcentrum waar u na uw tweede aankomst in België verbleef. Zonder ten volle rekening te houden met de mogelijke gevolgen en deze ook niet te begrijpen, keerde u op 1 juli 2020 terug naar Albanië. U ging er wonen in een woning van uw moeder in Durrës. U was toen officieel nog steeds ingeschreven in de gemeente Sevaster (regio Vlorë). Op 28 oktober 2020 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing (beslissing tot beëindiging van het verzoek) in uw tweede verzoek. Op 17 november 2020 werd het tweede verzoek van uw neef L. L. door het Commissariaat-generaal kennelijk ongegrond beschouwd. Het beroep dat hij indiende tegen deze weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd op 20 september 2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 13 december 2020 keerde u vanuit Durrës terug naar uw vroegere woning in Vlorë met als doel er te overnachten, om van daaruit de volgende dag in Sevaster bij de burgerlijke stand een geboorteakte te gaan afhalen. U merkte bij aankomst aan uw woning in Vlorë op dat er zeven gaten in twee ramen van uw woning zaten. U vermoedde dat kinderen van de burens stenen geworpen hadden en gaf er verder geen aandacht aan. U bezocht die avond een tante van u en haar zonen die in de buurt woonden. 's Avonds laat keerde u terug naar uw eigen woning aldaar. U merkte toen gebroken glas op de vloer in de woning op wat er eerder niet had gelegen. Dan hoorde u dat buiten aan het hek van de woning automatische wapens geladen werden. U was zeker dat ze u wilden executeren. Om uw belagers bang te maken, riep u twee keer heel hard politie. Hierop zijn ze vertrokken. U weet niet om hoeveel personen het ging, wie zij juist waren maar u bent er vrij zeker van dat het om personen moet gaan waarmee u in een bloedwraak verwickeld bent. Na enkele minuten verliet u uw woning en vertrok u te voet naar het politiecommissariaat van Vlorë. Daar sprak u met een aanwezige politieofficier over het gebeuren. Vervolgens kwam een team van de politie vergezeld van enkele experts naar uw woning om ter plaatse een onderzoek in te stellen. Hierbij kwamen de experts tot de conclusie dat de gaten in uw ramen veroorzaakt werden door kogels. U hoorde hen dit zeggen. De politieagenten gaven aan dat u beter naar het buitenland zou vertrekken en maakten grapjes dat u nergens veilig was. Na hun vertrek bracht u de nacht verder door in deze woning en keerde vervolgens de volgende dag terug naar uw andere woning in Durrës. In januari 2021 keerde u terug naar Vlorë om de resultaten van de expertise en het onderzoek te vernemen. U begaf zich toen naar het politiecommissariaat. Daar werd u gezegd dat uw zaak nu bij het parket van Vlorë zat en u zich hiervoor nu tot hen moest richten. Vervolgens richtte u zich in totaal vier keer tot het parket van Vlorë om de stand in het onderzoek te vernemen. U keerde hiervoor nog één keer in maart 2021, één keer in mei 2021 en op 30 juli 2021 vanuit Durrës terug naar Vlorë. U kreeg echter telkens te horen dat ze nog bezig waren met het onderzoek en geen informatie konden vrijgeven. Toen u op 30 juli 2021 andermaal van de secretaresse daar vernam dat er u geen informatie over een lopend onderzoek kon gegeven worden, geraakte u geïrriteerd en maakte u zich kwaad. U begon te roepen dat u met de procureur wou spreken. Toevallig passeerde op dat ogenblik een procureur die u vroeg wat er aan de hand was. U vertelde hem waarom u daar was en werd vervolgens door hem buiten gezet. Hij gedroeg zich hierbij grof, zei rot op en verlaat Albanië. Waarom hij zich zo gedroeg weet u niet. U heeft een vermoeden dat ze ontdekt hadden wie de daders waren maar dit niet wilden zeggen. Een deel van de politie en het gerecht daar zijn immers corrupt en verwickeld in allerlei vuile praktijken.

Op 3 augustus 2021 verliet u opnieuw Albanië en reisde toen over land naar België. Op 5 augustus 2021 kwam u in België aan en op 15 september 2021 diende u hier in België voor de derde keer een verzoek om internationale bescherming in. U bent momenteel in België woonachtig bij uw moeder en broers D. en E. Bij terugkeer naar Albanië vrees u in deze bloedwraak gedood te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; het strafdossier in uw zaak en een attest van het dorpshoofd van Lezhan, A.A., uitgereikt op 26 februari 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u van internationale bescherming uitgesloten moet worden. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40).

Een ernstig misdrijf is voorts 'niet-politiek' indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormen. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

Uit het administratief dossier blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig, niet-politiek misdrijf, hebt begaan, buiten het land van toevlucht en alvorens u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

De door u gepleegde feiten zoals deze blijken uit het vonnis in eerste aanleg van de districtsrechtbank van Vlorë van 22 juli 2009 vervolgens bevestigd door het hof van beroep van Vlorë op datum van 9 november 2010 kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie worden beschouwd.

Zij hierbij vooreerst gewezen op het feit dat u met een automatisch vuurwapen twee personen, M/L(uw vader) en B.X. doodde en twee personen S.L. (uw moeder) en J.L. verwondde, een gegeven dat u niet betwist. U werd hiervoor reeds in uw land van herkomst definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van eenentwintig jaar voor 'Moord in andere kwalificerende omstandigheden' (Vrasja në rrethana të cilesesuara) of opzettelijke doodslag gepleegd tegen twee personen (overeenkomstig artikel 79/ dh van de Albanese strafwet, hierna Sw.), waarbij rekening werd gehouden met verzachtende omstandigheden (overeenkomstig art. 18/2 Sw: 'Where inebriation was caused due to accidental circumstances and it has lowered the mental capacity, this circumstance shall be taken into account for mitigating the sentence.' en artikel 48/c Sw.: 'where the offence is committed under the influence of wrong actions or instructions of a superior') en tot een gevangenisstraf van twee jaar voor illegaal wapenbezit (art 278/2 en 48/c Sw.). In toepassing van artikel 278/2 Sw. en artikel 406 van de Albanese strafprocedurewet werd deze straf finaal teruggebracht op veertien jaar. Deze straf werd bovendien in hoger beroep door het hof van beroep in Vlorë integraal bevestigd. Ook in België worden de feiten waarvoor u veroordeeld werd zwaar bestraft.

Afhankelijk of er sprake was van intentie om te doden of niet, wordt doodslag, i.e. het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (zie art. 393 van het Strafwetboek) en wordt het opzettelijk toebrengen van verwondingen of slagen, zonder oogmerk te doden maar met de dood als gevolg, bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar of een opsluiting van tien tot vijftien jaar indien hij de gewelddaden met voorbedachten rade heeft gepleegd (zie art. 401 van het Strafwetboek). Doodslag op de vader, de moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn wordt volgens de Belgische strafwet oudermoord genoemd en wordt gestraft met levenslange opsluiting (zie art. 395 van het Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd.

Uit uw verklaringen en de neergelegde documenten kan bovendien geenszins blijken dat politieke motieven een drijfveer vormden. Integendeel, de districtsrechtbank van Vlorë oordeelde dat u deze feiten zonder aantoonbaar aanleiding waren gepleegd nadat u samen J.L. en B.X. na een avondje stappen dronken was thuisgekomen. Dit blijkt ook uit uw verklaringen. U gaf aan zich niet bewust te zijn van uw daden en blijkbaar thuis te zijn beginnen schieten nadat u met J. en B. te veel alcohol had geconsumeerd en stomdronken was thuisgekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Bijgevolg is het misdrijf ook niet-politiek van aard.

De bewuste feiten vonden voorts plaats op 13 april 2009 in Vlorë, Albanië, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd.

Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat de bewuste feiten een ernstig, niet-politiek misdrijf vormen in de zin van artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie.

Hoewel u het niet eens was met de kwalificatie van uw misdaad als 'moord in andere kwalificerende omstandigheden' (Vrasja në rrethana të cilesesuar) door de Albanese rechter en u in uw ogen veel te zwaar werd veroordeeld aangezien u de feiten niet bewust en opzettelijk of gewild had gepleegd ('Ik heb alleen maar geschoten met een wapen; maar dat was niet gewild of gewenst'), er geen rekening werd gehouden met verzachtende omstandigheden (u gaf onder meer aan op het ogenblik van de feiten stomdronken te zijn geweest), er bovendien geen conflict aan de basis lag van de feiten (u gaf desgevallend aan dat de kwalificatie onopzettelijke of onvrijwillige poging tot doodslag bestraft met een maximumopsluiting van vijf jaar correcter zou zijn geweest), erkende u dat u op 13 april 2009 twee personen had gedood en twee anderen had verwond (CGVS, p. 15). Dat u ondanks deze zwaarwichtige feiten tot op heden blijft stellen dat u veel te zwaar werd veroordeeld en aldus uw handelen toen blijft minimaliseren - u heeft het wanneer u over de feiten spreekt er zelfs herhaaldelijk over dat u deze feiten per ongeluk beging (CGVS, p. 14 en 15 en DVZ, vragenlijst CGVS 2de verzoek d.d. 3 februari 2020, vraag 3.1) getuigt allerminst van een daadwerkelijke spijt over het gebeurde. Hieruit vloeit voort dat u de ernst van de door u gepleegde misdaad niet inziet en dat u geen oprechte spijt betoont over uw daden. Voor zover u de bewuste feiten gepleegd heeft in dronken toestand, dient opgemerkt te worden dat vrijwillige dronkenschap niet kan worden aanvaard als verschoningsgrond. Bovendien hebben ook de districtsrechtbank en het hof van beroep van Vlorë kennis genomen van deze omstandigheden, en u alsnog schuldig bevonden. Uw beroep bij het hooggerechtshof werd afgewezen.

U brengt evenmin andere verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid. Het feit dat u in Albanië reeds veroordeeld werd en uw straf heeft uitgezeten en dat u herhaaldelijk aangeeft er alles voor over te hebben om de gebeurtenis ongedaan te kunnen maken (CGVS, p. 15), is op zich niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is. Dat u uw straf heeft uitgezeten en in zekere mate van spijt lijkt te betonen (doch evenwel weinig oprecht, cf supra), doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u in uw land van herkomst een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd, en dit buiten het opvangland en voorafgaand aan het indienen van het verzoek om internationale bescherming.

Om alle voorgaande redenen dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land bent toegelaten als vluchteling, en u bijgevolg dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de

Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde uit vrees voor de bloedwraak met de families X. en L. niet naar Albanië te kunnen terugkeren. U vreest voor uw leven.

Wat betreft de door u aangevoerde asielmotieven dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze overeenstemmen en in lijn liggen met en voortbouwen op de asielmotieven die reeds door uw moeder, uw beide broers D. en E. en uw neef L.L., werden uiteengezet in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming. Ten aanzien van uw familieleden werd daarbij reeds meermaals en zelfs veelvuldig geoordeeld dat zij enerzijds niet aannemelijk maakten dat zij in een bloedwraak verwickeld waren en dat zij anderzijds niet concreet aannemelijk wisten te maken dat zij, zo zulks al aangenomen zou kunnen worden, zich daarbij niet konden beroepen op de bescherming vanwege hun nationale autoriteiten (zie beslissingen CGVS in hun verzoeken toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u, dit in tegenstelling met uw voormelde familieleden, wel verwickeld zou zijn in een bloedwraakconflict en zich daarbij niet zou kunnen beroepen op de bescherming van uw nationale autoriteiten, is dan ook hoegenaamd niet aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw bewering omwille van de voormelde problemen en vrees nood te hebben aan internationale bescherming, wordt nog verder ondergraven door uw houding na het indienen van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming. Het feit dat u kort na het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België besloot afstand te doen van uw verzoek met als gevolg dat u naar Albanië terugkeerde en ook na het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming uit vrije wil hieraan verzaakte en terugkeerde naar Albanië, ondanks uw beweerde betrokkenheid sinds 2009 in een bloedwraakconflict en de door u in dit verband gekende problemen op 12 december 2019, doet de wenkbrauwen meer dan fronsen. Hiermee geconfronteerd, gaf u te kennen in december 2019 vanuit België naar Albanië te zijn teruggekeerd omdat u geen enkel document bij u had en omdat u schrik had dat u en uw neef (bij terugkeer) zouden worden opgepakt door de politie en ergens naartoe zouden worden gebracht. U besloot toen in samenspraak met uw advocaat hier om terug te keren om in Albanië alle bewijzen (nodig voor uw verzoek hier) te gaan halen (CGVS, p. 5). De tweede keer keerde u terug omdat het niet goed met u ging op mentaal vlak in het opvangcentrum in België waar u verbleef. U had toen een zware depressie. Zonder rekening te houden met de mogelijke gevolgen van een terugkeer en deze ook niet te begrijpen, besloot u in deze mentaal labiele toestand terug te keren (CGVS, p. 6 en 15). U beschouwt dit vandaag als een stomiteit (CGVS, p. 15). In het licht van de door u beweerde bloedwraak en gelet op de poging u in het kader hiervan op 12 december 2019 op straat in Vlorë te doden, komt deze uitleg weinig overtuigend over. Bovendien betreft uw verklaring dat u bij een eventuele terugkeer zou worden opgepakt door de politie en ergens naartoe zou worden gebracht een blote, hypothetische en ongefundeerde bewering die op generlei wijze door u wordt gestaafd, onderbouwd of uitgewerkt. U toont niet aan de hand van enig begin van informatie aan dat een gedwongen terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde automatisch kon leiden tot dergelijke problemen. Dat u daarnaast ook besloot om terug te keren naar Albanië om de nodige bewijzen (stavingsstukken) voor uw verzoek in België te geraken houdt evenmin steek gezien het risico dat u hiermee zou genomen hebben. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zo u werkelijk werden gevisieerd in het kader van een bloedwraakconflict, in dit kader geen bescherming konden genieten van uw autoriteiten en daardoor nood hadden aan internationale bescherming, aangenomen kan worden dat u onder geen enkel beding, dus ook niet omwille van de voormelde, hypothetische overweging, of voor het bekomen van stavingstukken zou riskeren om vrijwillig terug te keren naar uw land van herkomst. Dat u afstand deed van uw verzoek om internationale bescherming en er vrijwillig voor koos om terug te keren naar uw land van herkomst, doet aldus weldegelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan uw zelfverklaarde vrees en nood aan internationale bescherming. Dat uw tweede terugkeer naar Albanië ingegeven was door uw lamentabele mentale toestand op dat ogenblik, overtuigt evenmin. Als voornaamste protagonist in dit beweerde bloedwraakconflict – het kwam immers door uw persoonlijk handelen tot stand -, kan ook een dergelijk handelen niet in overeenstemming gebracht worden met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten. Het getuigt dan ook niet van het hebben in uw persoon van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd door een aantal andere bijkomende tekortkomingen over de problemen van u en uw familieleden in deze bloedwraakzaak.

Gepolst naar concrete problemen die uw familieleden in het verleden in het kader van dit bloedwraakconflict kenden, gaf u aan dat ingevolge het bloedwraakconflict uw broer D. in 2015 in het onderbeen werd geschoten. Dit vormde, zo voegde u eraan toe, de aanleiding voor zijn toenmalige vlucht uit Albanië (CGVS, p. 14). Merkwaardig is evenwel dat u niet kon aanduiden wanneer dit juist gebeurde – u geraakte in dit verband niet verder dan dat u vermoedde dat dit gebeurde in 2015 het jaar van zijn vertrek naar België –, in welke omstandigheden hij toen werd beschoten, wie hem toen heeft beschoten of waar dit incident toen heeft plaatsgevonden wist u niet (CGVS, p. 13 en 14). U ondernam ook geen enkele poging meer hierover via hem te weten te komen, dit ofschoon u vandaag in België woonachtig bent op hetzelfde adres als uw broer (CGVS, p. 3 en 14). Verwacht kan worden dat u tenminste zou geprobeerd hebben om meer hierover te weten te komen. Uw tegenwerping dat u dit niet deed omdat u zich niet op uw gemak voelde om hierover verdere vragen te stellen en bijgevolg slechts hierover datgene weet wat uw broer u spontaan vertelde (CGVS, p. 14), overtuigt niet om uw nalaten te verklaren. Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat uw broer deze beschieting pas ter sprake bracht bij zijn derde verzoek om internationale bescherming in België. Bovendien situeerde hij deze gebeurtenis toen niet in 2015 maar wel op 25 november 2014. Opmerkelijk is tevens dat uw broer in het kader van zijn eerste verzoek in België stelde op 15 maart 2015 het slachtoffer te zijn geworden van een poging tot ontvoering en dat deze gebeurtenis toen de directe aanleiding vormde voor zijn vertrek later die maand uit Albanië. U haalde deze gebeurtenis op geen enkele manier spontaan aan en wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd of uw broer D. nog op andere manieren bedreigd, aangevallen of belaagd werd in dit bloedwraakconflict, gaf u aan hiervan geen weet te hebben (CGVS, p. 14). Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag bijkomend aan. Gezien het belang van deze gebeurtenissen voor uw eigen veiligheid na uw vrijlating; kan er van u verwacht worden dat u hiernaar expliciet bij uw broer zou geïnformeerd hebben. Er kan bovendien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Opmerkelijk is ook dat uw broer D. in het kader van zijn vijfde en laatste verzoek aanhaalde dat u op 10 of 11 december 2019 samen met uw neef L. L. beschoten werd (DVZ, verklaring volgend verzoek d.d. 25 februari 2020, vraag 16), terwijl u duidelijk stelde dat één van uw belagers weliswaar zijn wapen laadde maar dat er toen niet geschoten werd (CGVS, p. 12). Bevreemdend in dit verband is trouwens ook dat u niet duidelijk kon aangeven waar deze gebeurtenis juist in Vlorë plaatsvond. U geraakte hier niet verder dan dat dit gebeurde net voor jullie de wijk waar uw neef L. woonde bereikten, maar slaagde er vervolgens niet in aan te geven hoe deze wijk heet en dus aan te geven waar precies dit was (CGVS, p. 12). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw neef L. L. dit incident in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming situeerde op 11 december 2019, terwijl u deze gebeurtenis op 12 december 2019 situeerde.

Al even merkwaardig is uw handelen nadat u op 13 december 2020 bij terugkeer 's avonds laat aan uw woning in Vlorë werd geconfronteerd met mensen die een of meerdere automatische wapens aan het hek van uw woning aan het laden waren, dit volgens u met als doel u te executeren. U besloot immers nadat u hen bang had gemaakt en zij naar uw inschatting vertrokken waren, om uw woning na enkele minuten te verlaten en zich te voet naar het politiecommissariaat van Vlorë te begeven, gelegen op een half uur stappen van uw woning, om daar vervolgens aangifte van de feiten te doen (CGVS, p. 8). U nam hiermee immers een onnodig groot risico terwijl u evenzeer de politie had kunnen bellen of zich voor hulp eerst naar de nabijgelegen woning van uw tante en neven (volgens u gelegen op 50 of 60 meter van uw eigen woning) had kunnen begeven. Dat u zich op dat ogenblik niet veilig voelde en daarom niet eerst bij uw familie of iemand anders langsging houdt geen steek. Dat u toen bovendien geen telefoon bijhad, overtuigt in het licht van voorgaande evenmin (CGVS, p. 8). Dat u daarenboven na het vertrek van de politie uit uw woning – die waren na uw aangifte namelijk ter plaatse gekomen om een onderzoek te voeren – die nacht nog verder in diezelfde woning doorbracht, doet tevens verbazen en brengt de oprechtheid van de door u beweerde problemen bijkomend in het gedrang. Dat u voorts na deze gebeurtenis nog gedurende acht maanden in Albanië verbleef en in die periode nog meerdere keren op en neer reisde naar de regio Vlorë, de regio waar ook uw bloedwraaknemers van afkomstig zijn, doet tevens verbazen.

Hoe dan ook, zelfs al zou er aan het door u aangehaalde bloedwraakconflict en problemen in dit verband geloof gehecht kunnen worden (quod non), dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met de families X. en L. - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. Zo lieten u en uw neef L. na om naar aanleiding van het incident op 12 december 2019 op straat in Vlorë hiervoor een klacht in te dienen bij de politie. Jullie deden dit niet omdat u de politie ervan verdacht uw belagers toen te hebben getipt. Hieraangaand dient evenwel vooreerst gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze door uw neef L. afgelegd in het kader van zijn tweede verzoek. Zo gaf uw neef tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen dat jullie geen beroep deden op de politie van Vlorë omdat u tegenover hem toen had aangegeven dat de familie van de persoon die u had gedood (familie X.) en waarmee het bloedwraakconflict bestond kennissen, meer bepaald familieleden had bij de politie van Vlorë (notities persoonlijk onderhoud CGVS L. L. 14 augustus 2019, p. 10). U repte hierover evenwel met geen woord tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U gaf enkel te kennen ervan overtuigd te zijn dat de politie meewerkte met de tegenpartij en hen alle informatie doorgegeven had. U vervolgens gevraagd wat maakte dat u hiervan overtuigd was, maakte u over enige dergelijke banden tussen uw tegenstanders en de politie geen melding (CGVS, p. 13). U daarna gevraagd wie bij de politie van Vlorë en toen zou getipt hebben, bracht u dergelijke band tussen politieagenten in Vlorë en de familie X. evenmin ter sprake. U stelde toen niemand bij de politie daar persoonlijk te kennen en dus moeilijk iemand van hen specifiek te kunnen verdenken (CGVS, p. 13). Opmerkelijk in dit verband is ook dat wanneer u op 13 december 2020 in Vlorë opnieuw geconfronteerd werd met een poging u te elimineren, u zonder enige aarzeling zich richtte tot diezelfde politie in Vlorë. Dat de politie van Vlorë uw belagers zou getipt hebben is overigens een louter vermoeden dat u ook geen enkele wijze kan concretiseren. U geeft aldus geen enkele rechtvaardiging voor uw nalaten toen een klacht in te dienen bij de politie. Ook het door u aangehaalde algemeen wantrouwen tegen de politie in Albanië en in het bijzonder van Vlorë, die u als meest corrupte van heel Albanië beschouwd, (CGVS, p. 13), kan niet als een aanvaardbare uitleg beschouwd worden voor uw nalaten de hulp en bescherming van de politie in te schakelen. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er trouwens in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Aan uw beweerde politiekeklacht op 13 december 2020 kan overigens geen geloof gehecht worden. Ofschoon u verklaarde door de politie toen gehoord te zijn, u stelde dat zij vervolgens bij u thuis een onderzoek uitvoerde en het dossier vervolgens overmaakte aan het parket van Vlorë, waar u vier keer langs ging om zich over de stand van het onderzoek te informeren, slaagde u er niet in enig document in dit verband neer te leggen. Uw verklaring dat u op geen enkel ogenblik enig document zou overhandigd zijn, overtuigt niet, temeer u ook geen kennis bleek te hebben van of enige referentie had naar enig dossiernummer van uw zaak en ook niet kon aangeven wie bij het parket van Vlorë zich met uw zaak bezighield (CGVS, p. 11). Redelijkerwijs kan verwacht worden dat, indien u werkelijk klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de feiten van 13 december 2020, u hiervan de nodige bewijzen zou kunnen aandragen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijgevolg fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde politiekeklacht. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet overigens de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende de doeltreffendheid van de bescherming blijkt bovendien uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit

begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Wat betreft specifiek de problematiek van bloedwraak in Albanië blijkt voorts uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/bloodfeuds-contemporaryalbania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) dat niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en

de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen – zo ook in kader van bloedvetes - de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit en nationaliteit, zoals blijkt uit uw identiteitskaart, rijbewijs en paspoort, staat hier niet ter discussie. De door u gepleegde feiten en rechtspleging in dit verband, zoals blijkt uit het door u neergelegde strafdossier, staat hier evenmin ter discussie. Betreffende het door u neergelegde attest van het dorpshoofd van Lezhan, A.A., uitgereikt op datum van 26 februari 2021, ter bevestiging van het bloedwraakconflict waarin u verwikkeld bent, dient vooreerst opgemerkt te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, een document dient te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont. Wat ook de waarde van dit document moge wezen, het doet evenmin afbreuk aan bovenstaande bevindingen over uw beschermingsmogelijkheden in Albanië.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Albanië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2, 55/4, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het voorzorgs- en zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het enig middel gaat verzoeker in op zijn voorgeschiedenis. Hij betoogt dat, hoewel het waar is dat hem feiten verweten werden, dit niet wegneemt dat het geenszins om vrijwillige handelingen ging. Hij wil de gepleegde feiten niet minimaliseren, maar is van mening dat hij niet gehoord

werd met betrekking tot de middelen van verdediging die hij kon ontwikkelen. Hij haalt verder aan dat hij door de Albanese autoriteiten werd opgesloten en zijn hechtenis onderging overeenkomstig de in het land geldende wetten. Hij oppert dat hij zijn vrijlating zelfs heeft uitgesteld, uit vrees dat hij het slachtoffer zou worden van represailles van de familie van de slachtoffers, in het kader van een vendetta en dat de latere gebeurtenissen hem gelijk hebben gegeven. Nu hij zijn schuld aan de maatschappij heeft betaald, kan de internationale beschermingsstatus hem niet worden ontzegd. Een dergelijke toepassing van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet zou er volgens verzoeker in feite toe leiden dat hij nooit in aanmerking zou kunnen komen voor een dergelijke status, wat er ook gebeurt. Hij werpt op dat het Albanese vonnis waarbij hij veroordeeld werd de oorzaak is van de vrees voor vervolging. Ongeacht de gerechtelijke antecedenten, die meer dan twaalf jaar oud zijn, en waarvoor verzoeker werd veroordeeld, meent hij recht te hebben op internationale bescherming. Hij betoogt voorts dat de verwerende partij zich niet op deze veroordeling alleen, die van meer dan tien jaar geleden dateert, kan beroepen om te beweren dat hij ook thans nog een bedreiging voor de openbare orde vormt en dat de verwerende partij, indien zij wil aantonen dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt, het bewijs hiervoor dient te leveren, *quod non*. Het enige vonnis blijkt volgens verzoeker al notoir ontoereikend te zijn en de verwerende partij levert geen recent bewijs dat haar in staat zou stellen haar betoog te staven.

Een tweede onderdeel van het enig middel handelt over de repatriëringen van verzoeker naar Albanië. Verzoeker haalt aan dat hij in werkelijkheid geenszins heeft afgezien van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij ondertekende een vrijwillige terugkeer omdat hij niet door de politie gestraft zou worden in geval van een gedwongen terugkeer. Hij en zijn neef waren bang bespioneerd te worden in geval van terugkeer en hij vreesde, indien hun terugkeer officieel door een dwang was gerechtvaardigd, voor represailles in Albanië en detentie door de politie. Verzoeker geeft aan dat hij zijn terugkeer bovendien als een middel beschouwde om bewijzen te verzamelen voor zijn vrees voor vervolging, bewijzen waar de verwerende partij tijdens zijn verhoor om had verzocht. Voorts werpt verzoeker op dat ook de tweede vrijwillige terugkeer in de juiste context moet worden geplaatst. Immers, toen hij met de tweede repatriëring instemde, werd hij opgesloten in een gesloten centrum en ging zijn geestelijke gezondheid zeer snel achteruit. Deze situatie deed hem denken aan de opsluiting die hij in Albanië onderging en het werd hem snel ondraaglijk. Verzoeker voelde zich gedwongen deze terugkeer naar Albanië te aanvaarden, daar hij op korte termijn vreesde voor zijn geestelijke gezondheid.

In een derde onderdeel van het enig middel gaat verzoeker in op de situatie van zijn broer D. Verzoeker stelt dat niet met recht van hem kan worden verwacht dat hij alle details geeft over wat D. in 2015, dus meer dan zeven jaar geleden, heeft meegemaakt en waarbij hij niet aanwezig was. Het kan hem verder ook niet worden verweten, zo stelt verzoeker, dat hij niet getracht heeft meer informatie bij D. in te winnen. Waar de verwerende partij in twijfel trekt dat verzoeker D. geen vragen kon stellen, gaat zij in feite in tegen de Albanese cultuur. Verzoeker kan D. cultureel niet onderwerpen aan een verhoor om alle informatie te krijgen over een gebeurtenis die hij niet heeft meegemaakt. Het is volgens verzoeker niet redelijk dat de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel wordt getrokken door hem te verwijten dat hij niet op de hoogte is van gebeurtenissen die hij zelf niet persoonlijk heeft meegemaakt en tegelijkertijd, wanneer hij ondervraagd werd over een gebeurtenis die hij tevens niet had meegemaakt maar waarover hij wel enige informatie had, dat hem wordt verweten dat hij niet over alle informatie beschikte. Het betreft hier volgens verzoeker een smeekbede vanwege de verwerende partij, die met alle middelen tracht te staven dat verzoeker niet geloofwaardig is en die het hem onmogelijk maakt zijn geloofwaardigheid aan te tonen.

In een vierde onderdeel van het enig middel gaat verzoeker in op de gebeurtenissen in Albanië in 2020 en poogt hij aan te tonen dat zijn gedrag die avond, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, geloofwaardig was.

In een vijfde onderdeel van het enig middel gaat verzoeker in op de overwegingen uit de bestreden beslissing in verband met het al dan niet beroep doen op de Albanese politie naar aanleiding van de gebeurtenissen op 12 december 2019 en 13 december 2020.

In een zesde onderdeel gaat verzoeker nader in op de vendetta waarin hij verwickeld verklaart te zijn. Hij werpt op dat bloedwraak in Albanië een reëel probleem is en dat vooral Noord-Albanië hierdoor getroffen is. Hoewel Vlorë in het zuiden van het land ligt, is deze stad niet gespaard van bloedwraak en verzoeker beroept zich hiervoor op meerdere bronnen. Verzoeker stelt voorts dat hij duidelijk het slachtoffer is van een vendetta, dat hij in dit kader het slachtoffer van vuurschoten is geweest en zwaar gekwetst werd aan de benen, zoals aangetoond door het medisch getuigschrift dat als bijlage bij het verzoekschrift is gevoegd. De door verzoeker ingediende nieuwe elementen maken, zo stelt hij, de kans aanzienlijk groter dat hij voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kan komen. Verder werpt verzoeker op

dat hij in zijn land van herkomst reeds het slachtoffer van vervolgingen is geweest en dat er op grond van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg een omkering van de bewijslast bestaat. Het komt dan ook aan de verwerende partij toe om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet aan nieuwe vervolgingen zal worden blootgesteld, hetgeen niet gebeurd is. Tot slot benadrukt verzoeker dat het Albanees strafdossier van zijn broer door deze laatste ter staving van zijn nieuw verzoek om internationale bescherming werd ingediend en dat het bijgevolg een uiterst belangrijk nieuw element betreft. De verwerende partij nam echter niet de moeite om dit dossier te vertalen, waardoor bijgevolg de inhoud ervan onkundig is en besloot tot weigering tot inoverwegingname van zijn verzoek. Verder haalt verzoeker aan dat de verwerende partij zich, naar aanleiding van het nieuwe verzoek van 'verzoekers', zich zelfs geen vraag stelde over de evolutie van de situatie in Albanië sinds 2018, meer bepaald over de bloedwraak, waaruit blijkt dat zij het dossier weinig diepgaand heeft behandeld.

In een zevende en laatste onderdeel van het enig middel, dat lijkt te zijn toegespitst op een andere zaak dan de onderhavige, voert verzoeker een betoog dat hij zich niet zal kunnen beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, die volgens hem, en onder verwijzing naar passages uit stukken gevoegd bij het verzoekschrift, niet bij machte zijn een doeltreffende bescherming te waarborgen aan de families die het slachtoffer zijn van een vendetta en die corrupt zijn.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- verslag Amnesty International "ALBANIE 2017/2018" (stuk 2);
- verslag US Department of State "Country Report on Human Rights Practices 2016 – Albania" (stuk 3);
- verslag Immigration and Refugee Board of Canada "Albanie : information sur la police d'Etat de l'Albanie, y compris sur sa structure et son emplacement; la corruption policière; l'inconduite policière; la marche à suivre pour déposer une plainte contre la police et les actions entreprises à la suite du dépôt d'une plainte (2011-2015)" (stuk 4);
- arrest nr. 183 394 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 6 maart 2017 (stuk 5);
- XINHUANET "Domestic violence in Albania on rise: report" d.d. 4 mei 2018 (stuk 6);
- Tirana Times "Legal changes to offer better protection to Albania domestic violence victims", d.d. 14 november 2017 (stuk 7);
- verslag OSAR "Albanie: Vendetta", d.d. 13 juli 2016 (stuk 8);
- verslag Forum Réfugiés "Mission Exploratoire en Albanie", d.d. 6 april 2013 (stuk 9);
- verslag OFPRA "Rapport de mission en République d'Albanie", d.d. 13 juli 2013 (stuk 10);
- verslag Commission de l'Immigration et du Statut de Réfugié au Canada "Réponses aux demandes d'information" d.d. 15 september 2015 (stuk 11);
- verslag Refworld "Albanie: information sur les statistiques relatives aux vendettas; la protection offerte par l'Etat aux personnes touchées par des vendettas et les services de soutien dont elles disposent; information indiquant si des personnes ont été poursuivies en justice pour des crimes liés à des vendettas", d.d. 10 september 2015 (stuk 12);
- verslag RSE "Vendetta en Albanie: Crimes et Châtiments d'un autre temps", d.d. 15 februari 2013 (stuk 13);
- verslag Verenigde Naties "Rapport du Rapporteur spécial sur les exécutions extrajudiciaires, sommaires ou arbitraires" d.d. 23 augustus 2013 (stuk 14);
- verslag CAIRN "La reprise du sang chez les albanais: Comment sortir du Moyen Age" (stuk 15);
- verslag Amnesty International, "Analyse pays : Albanie 2015/2016" (stuk 16);
- Asile Savoie "Albanie, la pratique du Kanun toujours d'actualité" (stuk 17);
- verslag Amnesty International 2019, <https://www.amnesty.org/fr/countries/europe-and-central-asia/albania/report-albania/> (stuk 18);
- video Canal+ d.d. 2 juli 2018, "La loi du sang règne encore en Albanie"? in <https://www.youtube.com/watch?v=tDuS3gRNIGg> (stuk 19);
- "Albanie : la vengeance dans la peau", <http://www.les-docus.com/albanie-la-vengeance-dans-la-peau/> d.d. 27 mai 2019 (stuk 20);
- uittreksel van de website van de FOD Buitenlandse zaken over Albanië, "Conseil aux voyageurs par pays", https://diplomatie.belgium.be/fr/Services/voyager_a_letranger/conseils_par_destination/albanie (stuk 21).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien de bestreden beslissing genomen werd op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D, van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, tweede lid, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, §1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, sub b), van de Kwalificatierichtlijn.

2.3.4.2. De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

Het is daarbij niet nodig dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld en evenmin is het nodig dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard wordt voldaan.

De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er “*ernstige redenen zijn om aan te nemen*” dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdaden of daden, bedoeld in artikel 1, F, van Vluchtelingenconventie, alsook dat er “*ernstige redenen*” aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO Judicial Analysis: *Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57).

De Raad herinnert er dan ook aan dat de uitsluitingsclausules strikt worden geïnterpreteerd en dat de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij rust. De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, 2003, § 35).

2.3.4.3. Inzake de toepassing van artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van internationale bescherming wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, “*Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, *Statement on Article 1F of the 1951 Convention*, juli 2009, p. 12).

2.3.4.4. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoeker en uit het door hem neergelegde vonnis van de districtsrechtbank van Vlorë van 22 juli 2009, waarbij een voor eensluidend verklaarde vertaling is gevoegd (administratief dossier, map documenten, strafdossier Albanië), blijkt dat hij met een automatisch vuurwapen twee personen, waaronder zijn vader, doodde en twee personen, waaronder zijn moeder, verwondde en dat hij hiervoor in Albanië definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van eenentwintig jaar voor ‘moord in andere kwalificerende omstandigheden’ of opzettelijke doodslag gepleegd tegen twee personen, waarbij rekening werd gehouden met verzachtende omstandigheden, en tot een gevangenisstraf van twee jaar voor illegaal wapenbezit. Deze straf werd met een derde verminderd en finaal teruggebracht op veertien jaar. Met een arrest van 9 november 2010, eveneens gevoegd bij het administratief dossier, bevestigde het hof van beroep van Vlorë integraal deze straf. Het Hooggerechtshof wees het beroep, ingesteld tegen deze beslissing, op 8 november 2012 af.

Verzoeker betwist de feiten die tot zijn veroordeling hebben geleid, met name dat hij twee personen heeft gedood en twee andere heeft verwond, niet. Uit de motivering en de opgelegde strafmaat blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft en blijkt ook verzoekers individuele verantwoordelijkheid. De Raad onderstreept dat de door verzoeker gepleegde feiten een zeer zwaar misdrijf uitmaken, dat ook naar Belgisch recht zwaar wordt bestraft. Afhankelijk of er sprake was van intentie om te doden of niet, wordt ‘doodslag’, *i.e.* het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (artikel 393 van het Strafwetboek) en wordt het ‘opzettelijk toebrengen van verwondingen of slagen, zonder oogmerk te doden maar met de dood als gevolg’, bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar of een opsluiting van tien tot vijftien jaar indien de gewelddaden met voorbedachten rade werden gepleegd (artikel 401 van het Strafwetboek). Verder wordt doodslag op de vader, de moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, ‘oudermoord’, gestraft met levenslange opsluiting (artikel 395 van het Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd.

Verzoeker betwist op heden nog steeds de kwalificatie van 'moord in andere kwalificerende omstandigheden' en de straftoemeting. Hij wil de gepleegde feiten niet minimaliseren, maar is van mening dat het geenszins om vrijwillige handelingen ging en dat hij niet werd gehoord met betrekking tot de middelen van verdediging die hij kon ontwikkelen.

In de bestreden beslissing wordt met recht als volgt overwogen:

"Hoewel u het niet eens was met de kwalificatie van uw misdaad als 'moord in andere kwalificerende omstandigheden' (Vrasja në rrethana të cilesesuar) door de Albanese rechter en u in uw ogen veel te zwaar werd veroordeeld aangezien u de feiten niet bewust en opzettelijk of gewild had gepleegd ('Ik heb alleen maar geschoten met een wapen; maar dat was niet gewild of gewenst'), er geen rekening werd gehouden met verzachtende omstandigheden (u gaf onder meer aan op het ogenblik van de feiten stomdronken te zijn geweest), er bovendien geen conflict aan de basis lag van de feiten (u gaf desgevallend aan dat de kwalificatie onopzettelijke of onvrijwillige poging tot doodslag bestraft met een maximumopsluiting van vijf jaar correcter zou zijn geweest), erkende u dat u op 13 april 2009 twee personen had gedood en twee anderen had verwond (CGVS, p. 15). Dat u ondanks deze zwaarwichtige feiten tot op heden blijft stellen dat u veel te zwaar werd veroordeeld en aldus uw handelen toen blijft minimaliseren - u heeft het wanneer u over de feiten spreekt er zelfs herhaaldelijk over dat u deze feiten per ongeluk beging (CGVS, p. 14 en 15 en DVZ, vragenlijst CGVS 2de verzoek d.d. 3 februari 2020, vraag 3.1) getuigt allerminst van een daadwerkelijke spijt over het gebeurde. Hieruit vloeit voort dat u de ernst van de door u gepleegde misdaad niet inziet en dat u geen oprechte spijt betoont over uw daden. Voor zover u de bewuste feiten gepleegd heeft in dronken toestand, dient opgemerkt te worden dat vrijwillige dronkenschap niet kan worden aanvaard als verschoningsgrond. Bovendien hebben ook de districtsrechtbank en het hof van beroep van Vlorë kennis genomen van deze omstandigheden, en u alsnog schuldig bevonden. Uw beroep bij het hooggerechtshof werd afgewezen."

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in deze beoordeling. Verder werpt de Raad op dat verzoeker wel betoogt spijt te hebben, maar alleszins niet getuigt van schuldinzicht, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald. De opgeworpen verzachtende omstandigheid van dronkenschap werd in overweging genomen door het Albanese gerecht. Verzoeker toont niet *in concreto* aan op welk vlak hij niet gehoord zou zijn geweest.

Evenmin liggen er andere verschoningsgronden voor. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

"U brengt evenmin andere verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid. Het feit dat u in Albanië reeds veroordeeld werd en uw straf heeft uitgezeten en dat u herhaaldelijk aangeeft er alles voor over te hebben om de gebeurtenissen ongedaan te kunnen maken (CGVS, p. 15), is op zich niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is. Dat u uw straf heeft uitgezeten en in zekere mate spijt lijkt te betonen (doch evenwel weinig oprecht, cf supra), doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u in uw land van herkomst een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft gepleegd, en dit buiten het opvangeland en voorafgaand aan het indienen van het verzoek om internationale bescherming."

Het gegeven dat verzoeker zijn straf heeft ondergaan en dat hij spijt zou hebben, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de ernst van het misdrijf of de niet-politieke aard ervan. Hierbij kan overigens nuttig worden verwezen naar de factoren die het UNHCR, in richtlijnen die specifiek focussen op de toepassing van de uitsluitingsclausules, zelf opnoemt ter zake en waarbij het ondergaan hebben van een straf niet wordt vermeld (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, randnrs. 14-15; *Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, p.14-16). Het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij in zijn land van herkomst een ernstig misdrijf heeft gepleegd, noch aan de vastgestelde individuele betrokkenheid en verantwoordelijkheid van verzoeker, waarbij ook verzachtende omstandigheden in rekening zijn gebracht.

Het gepleegde misdrijf is bovendien niet-politiek van aard. Immers oordeelde de districtsrechtbank van Vlorë dat verzoeker de feiten zonder aantoonbare aanleiding heeft gepleegd, nadat hij samen met twee van de vier slachtoffers na een avondje stappen dronken was thuisgekomen. Dit blijkt uit verzoekers verklaringen, waar hij aangeeft zich niet bewust te zijn van zijn daden en blijkbaar thuis zou beginnen

schieten zijn, nadat hij te veel alcohol had geconsumeerd en stomdronken was thuisgekomen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14).

De bewuste feiten vonden bovendien plaats op 13 april 2009 in Vlorë, Albanië, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze feiten buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoeker tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Verzoeker betwist niet nuttig dat de feiten die zich hebben afgespeeld in Albanië een ernstig niet-politiek misdrijf vormen, noch dat hij hiervoor individuele verantwoordelijkheid draagt als dader. *In casu* is dan ook voldaan aan de constitutieve elementen van artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève, zijnde ernstige redenen om aan te nemen dat verzoeker een misdrijf heeft gepleegd, dat ernstig en niet-politiek van aard is, en plaatsvond voordat de verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling.

Waar verzoeker aanhaalt dat de feiten die aanleiding gaven tot zijn veroordeling dateren van twaalf jaar geleden en dat de verwerende partij zich niet alleen op een vonnis van meer dan tien jaar geleden kan beroepen om te beweren dat hij ook thans nog een bedreiging voor de openbare orde vormt, benadrukt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij een wel zeer ernstig misdrijf pleegde, dat uitsluiting van internationale bescherming rechtvaardigt. Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn, wat *in casu* het geval is gelet op zijn definitieve veroordeling voor deze zeer ernstige feiten. De uitsluiting van internationale bescherming beoogt bovendien een ander doel dan strafrechtelijke vervolging. Immers, het doel van de uitsluitingsclausules, opgenomen in artikel 1, F, van het Verdrag van Genève en de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, is de bescherming van de integriteit van het asielsysteem door het niet toekennen van een beschermingsstatus aan de personen die omwille van de door hen gestelde criminele daden de bescherming verbonden aan deze status niet verdienen. De commissaris-generaal beslist bovendien autonoom over de toepassing van de uitsluitingsclausules. Daar de toepassing van de uitsluitingsclausules betrekking heeft op in het verleden gepleegde feiten, is bovendien de vraag of verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde niet relevant bij de beoordeling van een eventuele uitsluiting, evenmin als het gegeven dat de feiten van twaalf jaar geleden dateren. Uit de bewoording van de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de verzoeker wordt uitgesloten van zodra hij valt onder de bepalingen van artikel 1, F, en/of artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stipt nog aan dat, waar reeds in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker rekening werd gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van verzoeker kenmerken, de commissaris-generaal en de Raad, wanneer zij tot de conclusie komen dat de artikelen 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn, niet verplicht zijn een evenredigheidstoetsing te verrichten, die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordelen.

Op basis van hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Verzoeker dient dan ook te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

2.3.5. Gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, is er in hoofde van de verwerende partij geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De grieven, ontwikkeld in het tweede tot en met vijfde onderdeel van het enig middel, zijn bijgevolg niet dienstig.

2.3.6. Het advies, vervat in de bestreden beslissing, vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4, van diezelfde wet. Krachtens deze bepalingen verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij, met toepassing van artikel 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de

artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Albanië.

Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus, verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. X van 24 mei 2016 en RvS nr. X van 3 december 2020).

De argumentatie in het verzoekschrift, gericht tegen voormeld advies en handelend over het gebrek aan bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord, ook over de feiten die leidden tot zijn veroordeling en de veroordelingen in Albanië zelf en dat hij tijdens dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Dit volstond. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS